

нута можалъ да си намѣри гроба въ дъното на нѣкоя пропасть. Овчарьтъ пипнешкомъ вървѣлъ. Той се наѣввалъ да намѣри дѣтето си : сбъркалъ се. Нѣколко часа се луталъ той, до ката нощта го заварила.

Едвамъ сутринята се оправилъ, — той билъ близо до кжщи.

Кога овчарьтъ дошелъ дома, научилъ се отъ жена си, че синъ му се не върналъ. И кучето, останало при него, не било дошло. Страхъ и скръбъ обзели родителитѣ, като си помислили, че може бѣдното момченце да е паднало въ нѣкоя прогастъ или да е отвлѣчено отъ буюоъ и отокъ. Но да се намѣрело въ тази тъмна нощъ било невъзможно.

На другия день овчарьтъ събралъ роднини и познати, та отишли да търсятъ изгубеното момченце. Изходили цѣлата планина, викали момчето по име, но напусто. Това се повторило още два дена. Най-послѣ изгубеното куче дошло въ кжщи, получило си обѣда късче черъ хлѣбъ и побѣгнало. Овчарката съобщила това на мжжа си. Овчарьтъ, който добръ знаелъ, колко умно и вѣрно е неговото куче, се рѣшилъ да го послѣдва, ако дойде още веднажъ. Вечерята кучето пакъ се явило, получило си вечерята и побѣгнало. Овчарьтъ трѣгналъ слѣдъ него. Като дошелъ до пѣнестия водопадъ, той видѣлъ, че кучето се вмъкнало въ единъ тѣсенъ проходъ между камънитѣ. Трѣва и шумолякъ скрили кучето. Прохода билъ още и низкъ. Овчарьтъ подобно на другаря си, полазилъ, само така можалъ да върви подирѣ му. Не слѣдъ много той се намѣрилъ въ една пещеря. Тукъ било момченцето.